

N. I. SIMACHE

O pasiune fierbinte pentru activitatea didactică, un spirit de cercetător unit cu dragoste pentru meleagurile natale, pentru trecutul patriei, capacitatea de a se dăruia total răspîndirii culturii și educării patriotice a maselor, au zămislit prin împletirea lor o puternică personalitate, cea a profesorului Nicolae Simache.

Născut la 4 noiembrie 1905 în comuna Cosminele (Prahova), N. I. Simache a trecut ca un elev strălucit atît prin școala din satul natal, cît și prin liceul de veche tradiție „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești. Ca student la litere, cu o perseverență fără egal, la cursurile unor profesori ca Pârvan sau Iorga, ca și în biblioteci, și-a făurit o remarcabilă cultură istorică, dobîndind un real prestigiu în rîndul colegilor care l-au ales și reales președinte al studenților prahoveni.

Terminînd facultatea, Nicolae Simache a intrat în învățămînt fără de care nu-și concepea viața. După cîteva supliniri, s-a întors la liceul unde învățase (devenit liceul I. L. Caragiale), pe care îl va sluji timp de aproape 40 de ani, cu o rară abnegație, ca bibliotecar, director de studii, director de internat, dar permanent și în primul rînd ca profesor de istorie. Esențialul în activitatea sa didactică nu au fost numai cunoștințele de istorie, mereu îmbogățite, pe care le avea, felul în care le interpreta, capacitatea pedagogică de a le selecționa și transmite elevilor, ci mai ales pasiunea cu care o făcea. Emoționat și convins el însuși, avea puterea de a emoționa și convinge, dînd lecțiilor sale o deosebită eficiență educativă. Pentru o asemenea activitate a fost răsplătit cu medalii, cu Ordinul Muncii, cu titlul de „profesor emerit”, a fost răsplătit cu recunoștință și amintire neuitată din partea miilor de foști elevi, din partea profesorilor de istorie ploieșteni cărora le-a fost exemplu.

Alături de activitatea didactică, Nicolae Simache n-a încetat nici o clipă să cerceteze, să scrie, să fie un creator. Primele cercetări au fost consacrate publicării (în colaborare cu Tr. Cristescu) unor valoroase izvoare ale istoriei patriei. Au apărut astfel: „Letopisețul cantacuzinesc” — 2 volume (1942), „Știrile geografice ale lui Herodot despre ținuturile noastre” (1942), „Viața și opera lui Radu Popescu” (1943), „Chronograful lui Mihail Moxa” —

studiu și text (1942), „Doi cîntăreți greci ai lui Mihai Viteazul : Stavrinós și Palamed“ (1943). Anii ce au urmat i-a închinat studierii trecutului local. A editat (în diverse colaborări) ample culegeri de documente privind localitățile Ploiești, Tîrgșor, Starchiojd, Teișani; a publicat excelente albume de artă, „Chipuri și locuri din regiunea Ploiești în grafica sec. XVI—XIX“, „Ștergarul prahovean“, „Colecția de covoare a Muzeului de istorie“, ca și o serie de volume și broșuri, „Caragiale și Ploieștii“, „Contribuții la istoria satelor Posești, Rîncezi și Nucșoara“, „File din trecutul comunei Apostolache“, pe lîngă zecile de articole apărute în ziare, reviste și culegeri.

Dar Nicolae Simache rămîne trainic legat și de dezvoltarea muzeografiei românești contemporane. În 1953 a fost numit directorul Muzeului județean (pe atunci regional) de istorie, al unui muzeu care de fapt nu exista încă. Cu o energie rar întîlnită, renunțînd la odihnă, neprecupețîndu-și sănătatea, mai bine de un deceniu și jumătate a cutreierat regiunea, adunînd, salvînd neprețuite comori. În Ploiești, Tîrgoviște, Buzău, Rîmnicu-Sărat, Smeeni, Bușteni, Cîmpina, Urlați, Breaza, Vălenii de Munte, Brebu, Apostolache, Chiojdeanca, Făget etc. a înființat muzee, s-a îngrijit de instalarea și dotarea lor, le-a elaborat tematicile expozițiilor, le-a redactat și tipărit ghiduri și pliante, a încadrat și îndrumat personalul muzeistic. Sub conducerea sa, muzeul a întreprins fructuoase săpături arheologice și o operă de conservare a monumentelor, a desfășurat o bogată activitate editorială concretizată în deosebi în cele cinci tomuri ale culegerii de materiale de istorie locală.

Definitorie pentru personalitatea lui N. I. Simache a fost activitatea în cadrul Societății de științe istorice. A devenit membru încă de la înființarea ei, înființare pe care a salutat-o cu convingerea mării utilități pentru profesorii de istorie. De la început vicepreședinte și apoi (după scindarea S.S.I.F.) președinte al filialei Prahova, a fost și membru în consiliul de conducere al Societății. În ședințele de lucru ale filialei a prezentat lucrări interesante, model de utilizare a izvoarelor, după cum a fost prezent cu comunicări, cu propunerea unor lecții, cu intervenții substanțiale, la numeroase sesiuni organizate de consiliul de conducere al Societății.

Profesorul Simache înțelegea larg rolul Societății de științe istorice. A organizat și participat la numeroase simpozioane pe plan local, cu ocazia unor mari aniversări, unde — cu verva pe care i-o cunoșteau ploieștenii din nenumăratele lui conferințe — lămurea sensul evenimentelor, încadra aspectele locale în istoria patriei. Prestigiul profesorului Simache și activitatea lui în fruntea filialei Prahova a atras în Societate nu numai profesorii de istorie, dar și intelectuali din alte ramuri (arhiviști, muzeografi, juriști, ingineri etc.) sporind rolul acesteia în viața culturală locală.

În noaptea de 16 spre 17 ianuarie 1972 moartea a întrerupt nu numai o existență ci și o activitate. Pentru că N. I. Simache, grav bolnav, de două luni în spital, continua să se intereseze de tot ceea ce începuse, să dea îndrumări, pentru că în lipsa lui, dar cu el, s-a deschis expoziția de numismatică și muzeul ceasului, pentru că la 26 ianuarie, în ședința filialei era citită de coautor, ultima sa comunicare.